

Dat was Simon Korteweg. Nu Mdr met: De geschiedenis van de jazz, deel 9.

Plaat 1 King Oliver's Creole Jazz Band: Froggie Moore (Spikes Bros., J.R.Morton)
A/4 - 3:09 - Byg 529.051

"Froggie Moore", een thema van Jelly Roll Morton en de gebroeders Spikes die in 1922 Kid Ory hadden opgenomen in Los Angeles. Gespeeld door King Oliver's Creole Jazz Band op 6 april 1923 in de Gennett-studio, Richmond, Indiana, bij de eerste platen-session van het orkest toen 9 stukken werden opgenomen, dit was het achtste. *Berekening:* King Oliver en Louis Armstrong-cornetten - Armstrong speelde in dit "Froggie Moore" zijn tweede solo op de plaat. Honoré Dutrey-trombone, Johnny Dodds-klarinet, Lil Hardin-piano, Bill Johnson-banjo, Baby Dodds-drums, of beter: enkele onderdelen van de drum-set, de grote trom, de bass-drum, mocht bijvoorbeeld niet gebruikt worden want daar kon de toenmalige mechanische opname-apparatuur niet tegen.

Dit orkest van King Oliver, ^{met} op de pianiste na allemaal musici uit New Orleans, was een van de vele die in Chicago speelden, maar toen, in 1923, het belangrijkste. Want het was de eerste band die met 'volwassen' geworden jazz op de plaat kwam. ~~Wax~~ Met muziek die de voor jazz kenmerkende ritmische souplesse had die we later 'swing' zijn gaan noemen. Muziek die harmonie, fanfare en ragtime ontgroeid was, maar wel, zoals dat de hele jazzgeschiedenis door zou blijven gaan, alles met blues te maken had. De King Oliver opnamen van 1923 markeren een eindpunt: een ontwikkeling van zo'n dertig jaar met als resultaat deze volwassen jazz, en tegelijkertijd een vertrekpunt: voor de evolutie van een nieuwe muziek die tot op de dag van vandaag is doorgegaan. Daarom dan ook ~~was~~ King Oliver-muziek uit dat jaar '23 in deze en de volgende aflevering van deze serie.

"Snake rag" was het negende en laatste stuk dat bij de eerste Oliver session werd vastgelegd. Ik sla het over omdat ^tbij de volgende, 22 juni voor het merk Okeh in Chicago, als eerste werd opgenomen. "Snake rag" laat een aantal 'breaks' voor de twee cornetten horen, een van de dingen waar ^{door} de Oliver Band bij 't publiek zo geliefd was. Een 'break' is een stop voor het hele orkest, kan één, twee, vier of hoeveel maten dan ook lang zijn. Iedere maat duurt vier tellen, want jazz werd onveranderlijk in 4/4 maat gespeeld. De stilte in die stop, die break, wordt opgevuld door een solo-instrument, en de attractie bij Oliver waren ~~de~~ twee cornetten-breaks die mooi twee-stemmig geblazen werden en toch steeds verrassend nieuw waren. De truc was dat Oliver kort ervoor even in Armstrong's oor zijn eigen break vóór zong en Armstrong

de kundigheid had die tweede stem er meteen bij te kunnen maken.

"Snake rag".

laat 2 King Oliver's Jazz Band: Snake rag (King Oliver)
A/1 - 3:19 - Epic LN 24255

"Snake Rag" van King Oliver met breaks voor twee cornetten. Eerste stuk bij de session voor Okeh in Chicago, 22 juni 1923, met één verandering in de bezetting van de band: Bud Scott speelde nu banjo ipv. Bill Johnson. ^{de studs} Laat u door het woord 'Rag' niet misleiden, 'Jazz' en 'Rag' werden door elkaar gebruikt voor één en dezelfde muziek: Jazz. Het tweede stuk op die 22ste juni was "Sweet lovin' man", het derde een oude mars uit New Orleans, oorspronkelijk voor brass band met een traditionele solo voor piccolo die door Alphonse Picou ~~in~~ een even ~~traditioneel klarinet~~ traditioneel geworden klarinetsolo werd omgezet. U hoort ~~aan~~ ^{de} aan het slot, hier gespeeld door Johnny Dodds, in "High Society Rag".

1 em King Oliver's Jazz Band: High society rag (King Oliver's Jazz Band)
B/1 - 3:00 - idem

"High society rag" met de Picou-klarinet solo door Johnny Dodds. En hoe traditioneel die ^{is} blijkt wel uit het feit dat Charlie Parker in de jaren veertig en vijftig figuurtjes uit die solo met regelmaat citeerde. "Sobbin' blues" was het vierde en laatste stuk van King Oliver's Jazz Band, zoals het orkest op de Okeh platen heette, van die 22ste juni 1923. Ik draaide het in aflevering 8 ter vergelijking met de New Orleans Rhythm Kings. De volgende dag werden nog drie stukken voor Okeh in Chicago opgenomen: "Where did you stay last night", en een versie van "Dipper mouth blues" die vrijwel identiek is aan die van 6 april voor Gennett ^{en} ook in aflevering 8 zat. Het derde stuk was een blues van de pianist Richard M. Jones uit New Orleans, Oliver had ^{die} waarschijnlijk daar al met hem gespeeld. Er zijn soli van Oliver zelf en trombonist Honoré Dutrey. Na het eerste thema, twee keer gespeeld, horen we een typisch riff-thema: er is één motiefje dat aangepast op de verschillende accoorden van de blues, herhaald wordt. "Jazzin' babies blues".

laat 3 King Oliver's Jazz Band: Jazzin' babies blues (Richard M. Jones)
A/2 - 3:05 - CBS 63610

"Jazzin' babies blues", derde en laatste stuk voor Okeh in Chicago, 23 juni 1923. 5 oktober speelde de Oliver Band weer voor Gennett in Richmond. Er werden 8 stukken opgenomen, maar technicus Wickemeyer had kennelijk zijn dag niet, want de helft is nooit uitgebracht en de andere vier klinken opnamehalve niet best. Ik heb alleen het tweede opgenomen stuk uitgekozen. ^{Ben} Jospeler Bud Scott is nu vervangen door Johnny St. Cyr en er is een vijfde blazer: Stump Evans die tenorsaxofoon in C speelt, de z.g. 'C-melody saxophone', de normale tenor is

een Bes-instrument, dwz. als je een C ~~xxxx~~ grijpt komt er klinkend een Bes uit. En bij de C-saxofoon dus inderdaad een C. In hoog tempo: "Alligator Hop".

laat 1 King Oliver and his Creole Jazz Band: Alligator Hop (Oliver, Picou)
A/1 - 2:25 - Byg 529.051

"Alligator Hop", 5 oktober 1923 voor Gennett door King Oliver and his Creole Jazz Band. Twintig dagen later werd het stuk gecopyright als "Alligator FLOP", op naam van King Oliver en Alphonse Picou. De 'hop' en de 'flop' waren dansen, want we moeten wel bedenken dat het gaat om muziek van een hoog artistiek niveau die functioneel was: om op te dansen.

We gaan naar de volgende session, in Chicago, maar nu voor een echt groot platenmerk, Columbia. 15 oktober '23 werden ~~veel~~^{viif} stukken voor die tijd erg goed opgenomen, ik laat ~~u~~ u de 4 allemaal horen. In de bezetting van de Oliver Band ~~was~~ wat veranderingen. ^{Natuurlijk} King Oliver en Louis Armstrong-cornetten, ^{maar} vermoedelijk Ed Atkins-trombone, Jimmy Noone op klarinet, hoewel sommigen denken dat het Buster Bailey is. Lil Hardin-piano, Johnny St. Cyr-banjo, Baby Dodds-drums. Het eerste stuk, "Junk man blues" is niet uitgebracht, dit is het tweede: "Chattanooga Stomp".

laat 3 King Oliver's Jazz Band: Chattanooga stomp (Oliver, Picou)
A/voorlaatste - 3:01 - CBS 63610

"Chattanooga stomp" ^{naam van Oliver en Picou} ~~een~~ "shimmy one-step" vermeldt het etiket erbij, voor de dansers. Nu een Jelly Roll Morton compositie, ~~de naam is dus~~ ~~van Jimmy Noone zullen we later tegenkomen als een thema in Duke Ellington's "Creole love call". Dit is~~ "London Café Blues".

laat 2 King Oliver's Jazz Band: London Café Blues (Jelly Roll Morton)
B/4 - 2:45 - Epic LN 24255

"London Café blues", King Oliver's Jazz Band, 15 oktober 1923 voor Columbia in Chicago. Eind van deel 9 in De Geschiedenis van de Jazz, MdR.

onderdeel:
"A New Orleans stomp" en dat 0 0 0 0 0 2 3 2 1
duikt ook weer op een dans, 3 0 1
met een stomp op de 2 4 5
vloer = 2 9 0 7